

เทศน์เช้า วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๔๕

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ปีใหม่ไม่ใช่อยู่ที่วันเวลา อยู่ที่การประพฤติปฏิบัติของเรา เราให้ของขวัญกับตัวเอง ให้ของขวัญคือคุณงามความดีที่เราจะให้กับตัวเอง นี่คือนิยามของขวัญคือการประพฤติปฏิบัติ แต่ของขวัญมันมีอยู่แล้วนะ ของขวัญให้อยู่แล้วแต่พวกเราไม่มีตาไม่เห็นของขวัญใด ของขวัญเราคือองค์หลวงพ่อ ท่านเป็นของขวัญอันดับหนึ่งเลย เพราะท่านเป็นผู้นำ

คุณ ในการยึดครองประเทศกัน ถ้าประเทศข้างเคียงถ้า ผู้นำเขา ผู้รุกรานเขาจะรุกรานประเทศนั้น แล้วการปกครองการรักษาประเทศชาตินั้นไว้มันได้อะไร? การต่อสู้กันถ้าสงครามสงบแล้วเรารักษาประเทศชาติเราได้ แต่ผลของสงครามก็ทำให้ประเทศนั้นยับเยิน

นี่ก็เหมือนกัน ในการต่อสู้ของเรา ในการที่หลวงพ่อออกปกป้องศาสนา เรารักษาศาสนาไว้ได้ นี่เป็นผลงานมหาศาลเลย คนไม่เห็นนะว่าเราทำอะไรกัน เราเคลื่อนไหวกัน เราทำเพื่อหลวงพ่อ เพราะอะไร? เพราะหลวงพ่อเป็นของขวัญ เป็นผู้นำของเรา เป็นผู้นำเราให้เราก้าวเดินตามท่าน ถ้าท่านพูดของท่านออกไป แล้วมันไม่มีสิ่งใดที่ออกไปเป็นผลงานของท่าน ใครจะเชื่อฟังท่าน หลวงพ่อเป็นผู้นำ เป็นธงนำของเราออกไปรักษารธรรมและวินัย ท่านรักษารธรรมและวินัยไว้ นะ นี้การปกครองของเขา การรุกรานของประเทศต่าง ๆ เขาก็ว่าสิ่งนั้นเป็นความเจริญ ๆ เจริญในความเห็นของเขา

ในลัทธิในเจ้าลัทธิต่าง ๆ ความเห็นมันต่างกัน แต่ที่ว่าเจ้าลัทธิเข้ามารุกรานนั้นอีกสถานหนึ่ง คุณ สงครามศาสนาเขาเกิดขึ้นมาเพราะอะไร? เพราะความเห็นความเชื่อมันต่างกันใช่ไหม นี่ก็เหมือนกัน ความเชื่อความเห็นต่างกันมันก็ต้องเอาสิ่งนั้นเข้าไปรุกราน แต่ในการปกป้องศาสนา นีธรรมและวินัยไว้

ในการออกกฎหมาย ออกกฎหมายเป็นภาษาของโลก ออกกฎหมายในความเห็นของโลก สิ่งใดก็ไม่จำเป็น สิ่งใดก็ไม่สำคัญ สรรพสิ่งนี้เป็นธรรมชาติ ปล่อยวางก็เป็นธรรมชาติ...ปล่อยวาง

เป็นธรรมชาติแล้วความรู้สึกของใจมันยังเกิดยังตายอยู่ไหม? ความเป็นธรรมชาติมันเป็นโลกีย์
ปัญญา ปัญญาอย่างนี้มันเป็นเรื่องของโลก

แต่ธรรมและวินัยเป็นโลกุตตรปัญญา สิ่งในโลกุตตรปัญญาจะเกิดขึ้นมาเป็นโลกุตตรปัญญา
มันต้องสิ่งที่ขึ้นมาขึ้น เราปกป้องสิ่งนี้ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าฝากศาสนาไว้ “มารเอ๋ย
เมื่อใดภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกาของเรายังไม่สามารถกล่าวแก้คำจาบจ้วงของลัทธิต่าง ๆ ได้
ยังไม่สามารถปกป้องศาสนาได้ เรายังไม่ยอมปรินิพพาน”

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสร้างสมบุญญานุการมาเป็นพระโพธิสัตว์ แล้วออก
ประพาศปฏิบัติมา คั่นคว้ามัจฉาได้ธรรมและวินัยนี้วางไว้ให้เราก้าวเดิน แล้วเวลาถึงที่สุดวัน
มาฆบูชา “มารเอ๋ย บัดนี้ ภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกา สามารถกล่าวแก้ สามารถปกป้อง สามารถ
จรรโลงศาสนาได้ อีก ๓ เดือนข้างหน้าเราจะปรินิพพาน”

แล้วครูบาอาจารย์ออกมาปกป้องอย่างนี้ เราบอกว่าเราทำงานกันมาจนปานนี้แล้วไม่เห็นมี
ผลงานอะไรเลย เพราะเราไม่เข้าใจใจ เราไม่เข้าใจมุมมอง ไม่เข้าใจลัทธิ ไม่เข้าใจเจตนาของผู้
รุกราน ไม่เข้าใจผู้ที่เข้ามากลืนกิน เขามีเล่ห์เหลี่ยมของเขาทุกวิธีการเข้ามา จะทำให้เรา
นอนใจใจ “ไม่เห็นมีอะไรเลย พวกเราไปต่อต้านอะไรกัน พวกเราไปเดินเคลื่อนไหวกันไป
เหมือนคนบ้า”

เหมือนคนบ้าสิ ถ้าไม่มีคนบ้า ก็เหมือนทหารออกรบกับเขา ยิ่งกันไม่เคยรู้จักกันเลย มาจาก
ไหน แม่ทัพสั่งให้รบ ทหารสองฝ่ายต้องรบกันยิ่งกันโดยที่มาจากที่ต่าง ๆ ไม่เคยรู้เรื่องกัน ไม่เคย
ต่าง ๆ เขาก็ปกป้องของเขา

นี่ก็เหมือนกัน ในเมื่อครูบาอาจารย์ของเรามีความลึกซึ้ง มีความเห็นว่าสิ่งใดก็แล้วแต่ถ้าไป
ทำให้เข้มข้น ความเข้มข้นของสิ่งที่มีคุณค่าให้มันจางลง ๆ นี่คือการเสื่อมไปไง ถ้าเราปกป้องสิ่งนี้
นี่คือของขวัญ เราให้ของขวัญกับเราเอง ครูบาอาจารย์ให้ของขวัญเป็นผู้ขึ้นมาเราละ การเคลื่อนไหว
ของเรานี่คือของขวัญ

แล้วผลงานของเรา เห็นไหม ศาสนายังคงที่อยู่ที่นี่ ศาสนาตั้งแต่... ธรรมวินัยตั้งแต่ ๒,๕๐๐
มาจนปัจจุบันนี้ก็ยังเป็นธรรมวินัยอยู่ที่นี่ แต่การออกพ.ร.บ.สงฆ์มา อย่างเช่น สำนักปฏิบัติต้องขอ
อนุญาตตั้งเป็นสำนักปฏิบัติประจำจังหวัด ประจำอำเภออย่างนี้ ต้องไปขออนุญาตใคร เวลาเรา

บวช อุปัชฌายะ เห็นใหม่ รุกขมุลเสนาสน์ ความเป็นไป เราอยู่ในรุกขมุล อยู่โคนไม้ อยู่ในป่า นี่คือการปฏิบัติแล้ว การปฏิบัตินี้ไม่ต้องไปขออนุญาตใคร การปฏิบัตินี้เราอยู่รุกขมุลอยู่ที่ไหนเราก็ปฏิบัติได้ สิ่งนี้มันเป็นธรรมชาติอยู่แล้ว เป็นธรรมวินัยอยู่แล้ว ทำไมต้องมาขออนุญาตอีกล่ะ

นี่โลกรุกเข้ามา รุกเข้ามาต้องขออนุญาตต้องขอให้ความเป็นไป การจะหายใจต้องขออนุญาตเขาหรือ? ในการหายใจของเรา เราหายใจเองหรือต้องขออนุญาตใครหายใจล่ะ? ไม่ต้องขออนุญาตใครหรอก เกิดมามีชีวิตมันก็หายใจได้ เว้นไว้แต่คนตายก็หายใจไม่ได้

นี่ก็เหมือนกัน ธรรมและวินัยวางไว้เป็นอย่างนี้ แล้วออกมาก็เป็นกตिका เป็นข้อบังคับไปทั้งหมด นี่เราได้ผลงานตรงนี้ เราได้สิ่งที่การประพฤติกปฏิบัติ มันเป็นเรื่องที่เรียบง่าย สิ่งที่ไม่ต้องไปเป็นรูปธรรม ต้องไปเป็นกฎข้อบังคับ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ขึ้นมา พระอรหันต์ ๖๐ องค์ออกเผยแผ่ธรรมนะ “เราพ้นจากบ่วงที่เป็นทิพย์และบ่วงที่เป็นโลก ไปอย่าซ้ำทางกันนะ มันเสียโอกาสของโลกเขา”

ไม่มีวินัยแม้แต่ข้อเดียวนะ ตอนนั้นยังไม่มีวินัยเลย กฎหมายของพระยังไม่บัญญัติขึ้นมาเลย พระอรหันต์เต็มไปหมดเลย เพราะอะไร? เพราะเขาไม่มีเจตนาล่วงละเมิดใจ เพราะเขามีเจตนาเพื่อจะหลุดพ้นจากกิเลส ฟังองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วมาแก้ไข กฎข้อบังคับยังมีมาก มันยังมีปัญหาอีก เพราะอะไร? เพราะกฎหมายเป็นแค่กตिका

คนใช้กฎหมาย ถ้าเป็นคนที่ดีกฎหมายนั้น... ธรรมและวินัยเหนือกฎหมายนะ เรามีเจตนาดี เราทำคุณงามความดี กฎหมายนี้เราไม่ทำคิดมันจะมีความหมายอะไร แต่กฎหมายนั้นถ้าคนที่คิดโกงเอากฎหมายนั้นไปรีดนาทาเร้นคน สิ่งนี้มันก็เป็นโทษ แม้แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเผยแผ่ธรรมมาไม่มีกฎหมายเลย พระอรหันต์มีมหาศาล แต่พอพระบวชเข้ามามันมีเจตนาต่าง ๆ กัน มีเจตนาซ่อนเร้นเข้ามาต่าง ๆ กัน ถึงได้มีข้อบังคับบังคับมาเพื่อรักษาธรรมและวินัยไป

ธรรมและวินัยคือมรรคญาณ อริยสัจ ทุกข์ สมุทัย นิโรธ มรรค ซี่เข้าไปที่ไหนล่ะ? ซี่เข้าไปทวนกระแสเข้าไปแก้ที่หัวใจ ถ้าหัวใจมีคุณธรรมอย่างนี้ นี่คือผลงานของเรา นี่คือของขวัญของเราของขวัญไว้ให้กับชาวโลกไป เราจะรักษาไว้ขนาดไหนนะ ธรรมชาติของสิ่งต่าง ๆ มันต้องเสื่อมสภาพไปเป็นธรรมดา นี่ก็เหมือนกัน ในเมื่อครูบาอาจารย์ยังมีชีวิตอยู่ ยังมีพาเราดำเนินการอยู่ อย่างนี้เราทำเพื่อท่าน

พระโพธิสัตว์ไม่มีสิ่งต่าง ๆ ต้องพยายามค้นคว้าเอานะ คุณติ เตมียี่เป่ กษัตริย์ไม่เชื่อว่าเป็นเป่ เอามีดตัดจุก เอามีดตัดหู เพื่อจะให้พุดออกมา ทนขนาดนั้นนะ นี่ขันติบารมี แต่เวลาปัญญาบารมี เวลาทานบารมี พระเวสสันดร บารมี ๑๐ ทักโง บารมี ๑๐ ทักเป็นบารมีขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ศีลบารมี ทานบารมี ปัญญาบารมี ขันติบารมี บารมีต่าง ๆ การสละทานมันก็เป็นบารมีอันหนึ่งเพื่อให้ใจมันมีเข้ามา นี่การสร้างบารมีของท่าน

แต่การสร้างบารมีของเรา ถ้าเราไม่ทำอะไรเลยเราก็ไม่ได้อะไรเลย นี่เราซื้อรางวัลไว้แล้วเราตายไป เกิดตายไปนี่คือบารมีของใจใจ การกระทำอย่างนี้เป็นผลงานของเรา ผลงานของเราคือความดีในหัวใจ ความดีก็คือดี ความดีไม่ต้องประกาศว่าเราทำคุณงามความดีหรอก เราทำขึ้นมาความดีก็คือของเรา สิ่งที่ทำบุญกุศลเกิดมหาศาลตรงนี้ใจ ตรงที่ไม่มีเจตนาโอ้อวด ไม่มีเจตนาสิ่งใด ๆ เลย เราปกป้องศาสนาไว้ให้กับชนรุ่นหลัง

เหมือนพระกัสสปะเลย เป็นพระอรหันต์ถือธุดงค์วัตร จนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอายุเท่ากัน สงสารนะ ผ้าสังฆาฏิปะถึง ๗ ชั้น เพราะถือผ้าบังสุกุล

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า “กัสสปะเธอก็มีอายุปานเรา ๘๐ เท่ากัน เธอก็เป็นพระอรหันต์แล้ว ทำไมยังต้องถือธุดงค์วัตรอีก?”

พระกัสสปะบอกองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า “ทำเพื่อเป็นคติ เป็นแบบอย่างให้อนุชนรุ่นหลังได้เป็นคติเป็นแบบอย่าง เอาเป็นเครื่องดำเนิน”

นี่ก็เหมือนกัน ครูบาอาจารย์เราทำเพื่อใคร? ทำเพื่อลูกหลาน ไม่ได้ทำเพื่อเราเลยนะ แต่ทำเพื่อลูกหลาน ใครจะเชื่อ ใครจะยอมรับความจริงละ ครูบาอาจารย์ท่านถึงบอกเลย “ให้ธรรมได้แสดงตัว” เวลาท่านแสดงธรรมออกไป เขาจะเอาไม่เอาที่เรื่องของเขา สัจธรรมความจริงเราประกาศออกไป สิ่งที่เราประกาศสัจธรรมอันนี้ไป เขาจะเอาไม่เอาเรื่องของเขา คนที่เอาก็คือได้สร้างสมบุญญานิกาย ได้สร้างสมบุญบารมี คนที่ไม่เอาก็เรื่องของเขา

แต่เราก็ไม่น้อยเนื้อต่ำใจสิ มันปกติของปุถุชนนะ เรามีกิเลสในหัวใจ เราพยายามสร้างสมเราว่าสิ่งนี้เป็นคุณงามความดี สร้างเพื่อโลก ๆ แต่เราโดนแรงเสียดสีทุกคนเลย ออกไปทำงานนี้จะโดนแรงเสียดสีดังกล่าว เพราะอะไร? เพราะคนดีมีมากมีน้อยละ เวลาไปสวรรค์ครูบาอาจารย์ท่านบอก “เขาโค” กับ “ชนโค” คนที่จะไปสวรรค์แค่เขาโค ๒ เขา ชนโคมีมหาศาลเลย

การทำคุณงามความดีของเราก็เหมือนกัน เขาหาว่าเราเป็นคนบ้านะ ไม่รู้จักหยุดจักหย่อน เพราะเรามีสัมมาทิฐิ เรามีความเห็นถูกต้อง แล้วความเห็นอย่างนี้มันก็ต้องยืนกัน สัมมาทิฐิคือความเห็นถูกต้อง เพราะอะไร? เพราะธรรมและวินัยนี้เป็นขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ใครจะมีปัญญาเท่ากับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วคนมาทำลาย เราไปปกป้องอย่างนี้มันเป็นสัมมาทิฐิ

เราไม่ใช่คนบ้าหรอก แต่โลกเขานิ่งจนโคกกับเขาโค ส่วนใหญ่เขาว่ากันไป เห็นไหม นี่ประชาธิปไตย ๆ ประชาธิปไตยถ้าใครคุมเสียงข้างมากได้ โจรมันก็เป็นประชาธิปไตยได้! เพราะมันจะปล้นมันยกมือปล้น ปล้นพร้อมกันนะ แต่ถ้าเป็นธรรมาธิปไตย มันปล้นไม่ได้! มันเป็นคนอกคิในหัวใจไม่ได้! เพราะอะไร? สิ่งนั้นเป็นคนอกคิมันจะขึ้นเกิดในใจที่เป็นธรรมไม่ได้ไง

เหมือนกับสิ่งที่เป็นเนื้อนาที่ดี สิ่งที่มีมันปลูกไม่ขึ้นมันจะลงไปอย่างนั้นไม่ได้ นี่หัวใจเกิดอย่างนั้นไม่ได้ไง นี่คือธรรมาธิปไตย แล้วธรรมาธิปไตยมันอยู่ที่ไหนล่ะ? มันอยู่ในหัวใจของครูบาอาจารย์ที่ประพฤติปฏิบัติรู้จริงเห็นจริง แล้วสิ่งที่รู้จริงเห็นจริงมันก็พิสูจน์ได้ ไม่ใช่ว่ารู้จริงเห็นจริงแล้วตะแบงกันไป สิ่งที่ตะแบงนั้นมันเป็นอธรรม มันไม่เป็นธรรม

ถ้าเป็นธรรม ธรรมกับธรรมต้องเข้ากัน สิ่งที่เป็นวิสุทธิต้องเข้ากับวิสุทธิได้ สิ่งที่เข้ากันได้สิ่งใดต่าง ๆ ความดีเข้ากับความดี คนดีทำความดีง่าย ทำความช่วยยาก คนชั่วทำความดีได้ยาก แต่ทำความชั่วได้ง่าย เพราะมันเคยชินกับหัวใจอันนั้น มันเข้ากัน โดยธาตุ ถ้าธาตุเป็นสภาวะแบบนั้นก็ เป็นแบบนั้นไป นี่มันถึงบอกว่าธรรม ๆ

คำว่า “ธรรม” ใครเป็นคนแสดงธรรม แล้วสิ่งที่ทำมันพิสูจน์ได้ สิ่งที่พิสูจน์ได้มันการแสดงออกมา คุณิ ครูบาอาจารย์ท่านพูด เวลาท่านแสดงออกไปเหมือนจะกัดเหมือนจะฉีก แต่มันเป็นอำนาจของธรรมนะ แต่ถ้าเป็นโลก ... ไม่ได้ ต้องเรียบร้อย ต้องนุ่มนวล ความนุ่มนวล เห็นไหม กิริยามารยาท มารยาทสังคม สิ่งที่มาหาที่มันต้องคิดต้องปรุงเข้ามา มันไม่เป็นความจริงหรอก

เวลาธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะ ควรายกคนที่คุณงามความดี ควรชมคนที่ทำลายสิ่งนั้น ควรชมคนที่ควรชม ควรชมคนที่ควรชม แล้วเวลาจะชมมันชมไม่ได้ไง เพราะอะไร? เพราะเขามีอำนาจ เขามีศักยภาพ เขามีทุกอย่างเลย ในปัจจุบันนี้เขามีอำนาจ อำนาจรัฐสิ่งต่าง ๆ นี่เขาเอามา จะอำนาจรัฐ จะอำนาจอะไรก็แล้วแต่ นี่ก็คือฤทธิ์ คือปลุกชน จะเข้ามา

ก้าวภายในธรรมวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ได้ แล้วมันไม่มีใครต่อต้าน มันไม่มีใครรักษาไว้ เพราะอะไร?

คูลี คูสมัยหลังพุทธกาล เวลาพระเจ้าอโศกมหาราชเห็นพระแบ่งแยกกัน พระเจ้าอโศกฯ ให้มหาดเล็กไปให้พระประชุมกัน พระที่เป็นสัมมาทิฏฐิไม่ยอม ตัดหัว ๆ ๆ ตัดหัวก็ตัดหัวไป จนหลานของพระเจ้าอโศกฯ เข้าไปนั่งนะ อำมาตย์มาเจอจำได้ว่านี่เป็นหลานของพระเจ้าอโศกฯ ไม่กล้าตัดหัว กลับไปรายงานพระเจ้าอโศกฯ ว่าได้ไปทำอย่างนั้น พระเจ้าอโศกฯ เสียใจมาก “ไม่ได้สั่งอย่างนั้น” สั่งแบบให้เขามีสัมมาทิฏฐิ ให้เขามีความเห็นกันแล้วร่วมประชุมกัน ไม่ใช่ใช้อำนาจไปตัดหัวเขา ถึงไปถามอาจารย์ของตัวว่าทำอย่างนี้ไปแล้วเป็นบาปไหม ๆ ถึงเป็นสังคายนาครั้งที่ ๓ ขึ้นมาไง

นี่ถึงบอกอย่างนั้นต้องสังคายนา สังคายนาตรงไหน? ตรงที่ให้เห็นรวมกันไง ให้ถามพระว่า “อริยสังคคืออะไร?” ถ้าอริยสังคอปไม่ถูก คือที่ว่าเคียดริย์ปลอมเข้ามาบวช เพราะบวชเข้ามาแล้วมันได้ลาภสักการะ ถามว่า

“อริยสังคคืออะไร? การประพฤติปฏิบัติคืออะไร? เป้าหมายของศาสนาคืออะไร?”

“คือการสละออก การวางออก” เห็นไหม

แล้วเราปกป้องสิ่งนี้ นี่เป็นของขวัญของเรา วันนี้รับของขวัญอย่างนี้เพราะอะไร? เพราะเราทำงานกัน เราเชื่อครูบาอาจารย์ของเรา แล้วเราก็น้อยเนื้อต่ำใจนะ อยู่กับหลวงตา หลวงตาพาออกเคลื่อนไหว พาออกทำงาน แล้วเราไม่เห็นได้อะไรขึ้นมาเลย ได้มหาศาลเลย! ได้ในการปกป้องศาสนา แต่ใครจะเห็นไม่เห็นมันเรื่องปัญญาของคน ปัญญาเขามองลึกอย่างนี้ไม่ได้ไง

แต่เรามีปัญญาเรามองเห็นสิ่งนั้น เสียอย่างเดียวเท่านั้น ยังไม่สามารถเอาสมเด็จญาณฯ เข้ามานั่งในตำแหน่งเดิมได้ นี่คืออำนาจรัฐที่ยังทำไม่จบกระบวนการ แต่ ๘๐ เปอร์เซ็นต์ผลงานเราเต็ม ๆ ผลงานอย่างนี้ผลงานโดยบุญกุศลผลงานโดยธรรม ใครจะว่าอย่างไรเรื่องของเขา แต่ผลงานอย่างนี้มันพิสูจน์ได้ด้วยความเป็นจริง พิสูจน์ได้ในหัวใจของสัตว์โลก เอวัง